

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ כ"א - חֻלְקֵי י"ז

קוֹנְטֵרְס 617

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיחָתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

כְּאִשֶּׁר הִבִּיאֻהוּ לִפְנֵי הַנְּשִׂיא אָמַר הַיְהוּדִי, כָּל הַשָּׁנִים הַיִּיטִי הַיָּדִיד הַכִּי הַנְּאָמֵן לַמְּדִינָה, וְעִשִּׂיתִי כָּל מָה שֶׁבִּיכּוֹלְתִי לְטוֹבַת הַמְּדִינָה. אַךְ כָּאֵן קָרָה דְּבַר, שֶׁבְּכֻלָּל זֶה לֹא אֲנִי וְלֹא בְּאִשְׁמֹתִי. וְאִם יִהְיֶה גַּם בְּזִיוֹן גְּדוֹל לַמְּדִינָה, לְתַלּוֹת אִישׁ נְאָמֵן כְּמוֹנֵי לַמְּדִינָה. וַיְהִי זֶה אֲשֶׁמָּה גְּדוֹלָה וּבּוֹשָׁה לַמְּדִינָה לַעֲשׂוֹת דְּבַר כְּזֶה, וְהַבּוֹשָׁה הַזֹּאת לֹא תִמְחַק וּתִשְׁאַר לְדַרְאוֹן עוֹלָם!

מִנְהִיג הַמְּדִינָה שׂוֹאֵל אוֹתוֹ, אִם כֵּן מָה אַתָּה חוֹשֵׁב שֶׁצָּרִיכִים לַעֲשׂוֹת לָךְ, הֲלֹא מֵגִיעַ לָךְ מִיִּתְּהָ מִשְׁפָּט מוֹתָ?

עָנָה הַיְהוּדִי, שֶׁיִּשְׁלַחוּ אוֹתוֹ לְסִיבִיר, וְשֵׁם יִשְׁמְנוּ אוֹתוֹ בְּאִמְצַע הַיַּעַר וְהַחִיּוֹת יֵאָכְלוּ אוֹתוֹ, אֲבָל הַמְּדִינָה לֹא תִשְׁפֹּךְ בְּיָדִים דָּם נָקִי וְלֹא תִקַּח עָלֶיהָ אֲשֶׁמָּה כְּזֹאת לְהַרוֹג בֶּן אָדָם כָּל כֵּן נְאָמֵן?

מִנְהִיג הַמְּדִינָה הִסְכִּים, וְשִׁלְּחוּ אוֹתוֹ לַיַּעַר בְּסִבִּיר.

כַּתְּפִלַּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ (שְׁמוּאֵל ב פָּרָק כָּד יד) "וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל גֹּד צַר לִי מְאֹד נִפְלָה נָא בְּיַד ה' כִּי רַבִּים רַחֲמָיו {רַחֲמָיו} וּבְיַד אָדָם אֵל אֶפְלָה".

כְּאִשֶּׁר הִגִּיעַ לְסִיבִיר, חָפַר לַעֲצֻמוֹ בּוֹר גְּדוֹל מִתַּחַת לְאֶדְמָה כְּדִי שֶׁהַחִיּוֹת לֹא יֵאָכְלוּ אוֹתוֹ, וְגַם לְהִגֵּן מִפְּנֵי הַקָּר, כְּמוֹ כֵּן הַכִּין לַעֲצֻמוֹ בְּגָדִים מִהַעוֹר שֶׁל הַחִיּוֹת שֶׁמֵתוּ מִהַקָּר הַגְּדוֹל שֶׁשׁוֹרֵר שָׁם, וְלִמְחִיטוֹ אֲכַל כָּל מִינֵי שְׂקָצִים וּרְמָשִׁים שֶׁמֵתוּ, [מִפְּנֵי פְקוּחַ נֶפֶשׁ מֵתָה], עַד שֶׁהִבִּין וַיַּדַּע הַטַּעַם שֶׁל כָּל מִין חַיָּה וְעוֹף מָה שֶׁהוּא אוֹכֵל.

כְּשֶׁחֻמַּת הַבְּרָזֶל מְרוּסְיָה נִפְלָה, וַיִּכְלוּ כְּבֹר לְצֹאת מִשָּׁם לְחוּץ לְאַרְצָה, בְּקֶשׁ הַתֵּר נְסִיעָה, וְנִתְּנוּ לוֹ, וְנִסַּע לְאַרְצוֹת הַבְּרִית.

כְּשֶׁהִגִּיעַ לְאַרְצוֹת הַבְּרִית הָיָה מְאֹד חוֹלָה, וְהָיָה צָרִיךְ לַעֲבֹר נִתּוּחַ בְּכָלִיּוֹת, אֲשֶׁר זֶה עוֹלָה הַרְבֵּה כֶּסֶף, לָכֵן הוּא הוֹלֵךְ מִבֵּית הַכְּנֻסֶת לְבֵית הַכְּנֻסֶת, לְאִסוּף כֶּסֶף בְּשִׁבִיל הַנִּתּוּחַ.

עַד שֶׁהִגִּיעַ לְמִכְסִיקוֹ.

שָׁם בְּהַכְּנֻסֶת אוֹרְחִים כְּבָדוּ אוֹתוֹ בְּנִקְנִיק (סַלְמִי), הוּא הוֹלֵךְ לְאָכּוֹל אֶת זֶה בְּתַאבוֹן, פְּתֹאוֹם הוּא צוֹעֵק, זֶה מִמֶּשׁ דָּם! זֶה לֹא בְּשֵׁר!

הַבַּעַל הַבֵּית מִסְתַּכֵּל עָלָיו כְּמוֹ מִשְׁגָּע!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הוא עונה לבעל הבית, אני בא מסיביר, ושבע עשרה שנה אכלתי כל מיני חיות ועופות מתים, ואני יודע הטעם של כל מין חיה או עוף בעניים עצומות. וכאן אני מרגיש ממש טעם של דם – ממש דם!

הבעל הבית אומר לו: הסתכל וראה כמה השגחות עם חותמות יש על זה, ולא יכול להיות מה שאתה אומר?

עונה לו האורח, תקח כלי ותשים את הנקניק על האש, ותראה בתוך כמה דקות מה יהיה!.

הוא עשה את זה, ותוך כמה דקות, כל הכלי היה מלא דם. והבעל הבית הזדעזע לראות שההכשר לא אומר כלום והכל טרף, ומי יודע מה אכלו כל היהודים עד היום?

הבעל הבית החליט לעורר את הציבור שינצלו מאסורי כרת, כאשר שמעו זאת בעלי האיטליזים אימו עליו להרגו בכדור בראש.

כששמעתי הספור הזה תכף קראתי לכמה אנשים, ביניהם אחד מקראקס שבוננצואלה, שישמעו מה היהודי הזה דובר, שצריך להודות לו פעמים, פעם אחד שהציל את ישראל מפרענות גשמית, ופעם שניה שהציל רוחנית מאסורי כרת, תכף אירגנתי לו סכום יפה של כסף, כי בוודאי חייבים לו הרבה הכרת הטוב.

כד בעי בר נש לאתדכייא כמה אנון דמזמנין ליה

צריכים לדעת שכל דבר טוב, ובפרט דבר כזה שכל העולם וכל הגאולה תלויה בזה, ישנו הרבה מניעות, אבל עם רצון חזק יכולים לעבר על הכל, ויכולים להגיע לכל מה שרוצים באמת עם סיעתא דשמיא, כמו שכתוב בזהר הקדוש "כד בעי בר נש לאתדכייא כמה אנון דמזמנין ליה", כאשר בן אדם רוצה להטהר כמה מלאכים עוזרים לו.

אנו נזקקים לרחמי שמיא גדולים, יש כמעט אחד וחצי ביליאן ערבים שכלם רוצים לחסל את חמש עשרה מיליאן יהודים, ולכן אנו בטוחים שאם ילמדו את הזהר הקדוש בכל יום ויום רק 12 דקות, ויגמרו כל הזהר בשנה אחת, בוודאי ינצלו מחבלי משיח, כמו שהבטיח רבי שמעון בן יוחאי שבספרא דא יפקון מן גלותא.

שבשמאל, וצריך להקנין זרוע שמאל, ולא יותר.

ואם מתרבים החטאים בבני יעקב, שהם אחוזים לשני צדדים, שהם מפזרים בבני עשו וישמעאל, הרי החלי נכבד על הגוף, וצריך להקנין משתי זרועות. ואם כל השלשה במחלות כאחד, הרי החלי עלה לראש, וצריך להקנין ורידי הראש, ושלשת אלה נעשו מרובה לאדם הראשון ולאבות, ובהם התחזקו לסבל יסורים, להגן על הדור לארבעת צדדי העולם.

אוי להם לדור שגורמים שילקו האבות ואדם הראשון ואלה הצדיקים שביניהם, שאין הפרדה בין צדיקים אלו לאבות ואדם, שהם נשמות שלהם, והדחק והצער והיגון שלהם מגיעים לאבות ולאדם. כמו שהם, נחלים אלו שיוצאים משם, אם חוזרים עכורים ומלכלכים לים, הרי הים נוטל מצכירות ולכלוף שלהם. ובכח הים שהוא מקיף, לא סובל לכלוף שלהם וזורק אותו החוצה, ונשארו הנחלים צלולים וזכים מאותו לכלוף.

כמו שאמא מנקה לכלובי בניה הקטנים, כך האבות מטהרים חטאים ולכלוכים של בני ישראל, כשנמצאים בהם צדיקים במעשיהם, חזקים לסבל יסורים על דורם. באותו זמן אין הפרדה בהם. באו כלם וברכוהו, ואמרו לו, סיני סיני, שהקדוש ברוך הוא ושכינתו מדברת בפיו, מי יכול לעמד לפניו בכל? אשרי חלקנו שזכינו לחדש חבור ראשון זה כך להאיר שכינה בגלות.

אמר להם, רבנים של כל דור הייתם בזמנם, כל שפן מנורה הקדושה, שחכמתו מאירה בכל הדורות שהיו אחריו, אל תתנו

בין ישמעאל, בי מרעיה יתיקר מסטרא דטחול לשמאלא, וצריך לאקזא דרועא שמאלא, ולא יתיר.

ואי חובין מתרבין בבני יעקב, דאינון אחידן לתרין סטרין, דאינון מפורים בבני עשו וישמעאל, הא מרעא אתיקר על גופא, וכעי לאקזא ב' דרועין. ואי כלהו תלת במרעין פחדא. הא מרעא סליק לרישא, וכעי לאקזא ורידין הרישא, ואלין תלת אתעבידו מרובה לאדם קדמאה ולאבהו, ובהון אתתקפו למסבל יסורין, לאנגא על דרא לארבע סטרי דעלמא.

ווי ליה לדרא, דגרמין דילקון אבהו ואדם קדמאה, ואלין צדיקיא דביניהו, דלית אפרשותא בין אלין צדיקיא, לאבהו ואדם, דאינון נשמתין דלהון, ודחקא וצערא ויגונא דלהון, מטי לאבהו ואדם. כגוונא דימא, אלין נחלין דנפקין מפתח, אי חוזרין עכורין ומלוכלכין לימא, הא ימא נוטיל מן עכירו ולכלוכא דלהון. ובחילא דימא דאיהי תקיפא, לא סבילת לכלוכא דלהון, וזריקת ליה לבר, ואשתארו נחלין צלילין ודכיין מההוא לכלוף.

בגוונא דימא, דדכיאת לכלוכין דבנהא זעירין, הכי אבהו מדכאין חובין ולכלוכין דבניהו דישראל, פד אשתתחו בהון צדיקיא בעובדיהון, תקיפין למסבל יסורין על דריהון. בההוא זמנא לית אפרשא בהון. אתו כלהו וברכו ליה, ואמרו ליה סיני סיני, דקודשא בריך הוא ושכינתיה מליל בפומי, מאן ויכל לקיימא קמיה בכלא. זכאה חולקנא, דזכינא לחדשא חבורא קדמאה דא כהן, לאנהרא שכינתא בגלותא.

אמר לון, רבנן דכל דרא הויתו בזמניהון, כל שפן בוצינא קדישא, דנהיר חכמתיה בכל דרין דהו ו אבתריה, אל תתנו דמי לקודשא בריך הוא באורייתא, עד יצרה עלינו רוח קדשא (לניי שכינתיה) דהא לא אית

הייתם בזמנם, כל שפן מנורה הקדושה, שחכמתו מאירה בכל הדורות שהיו אחריו, אל תתנו

רשו לאשתמשא במטטרו"ן שר הפנים אלא לך, דאתוןן דיליה רמזיון בשמך.

ובען צריך אסיא, למנדע בכמה דרגין אסתלק דפיקו דההוא חולה בגלותא דארום, דאתמר עליה (שיר השירים ה) שחולת אהבה אני. דהא כמה אסיין אתפנשו עליה, למנדע קץ דמרעא דיליה, באלין דפיקיו, ולא הנה חד מנייהו דאשתמודע בהון, דדפיקו דההוא חולה, לא כל אסיא בקי לאשתמודע ביה, דאית דפיקין דקשר"ק קש"ק קר"ק, דאמר נביא עליהו (ישעיה כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה.

ובלחיו עשר שופרות, כלילן בתלת, דאינון סימן קש"ר, דאיהו תקיעה שבכים תרועה. ותקיעה אחזי אריכו דגלותא, שבכים קריכו דגלותא. תרועה ביה יתי פורקנא, דאחזי דחקא בתר דחקא, ולית רווחא בין דא לדא, דודאי כיון דשאר עמין מעפבין לון לישראל בגלותא, דחקא דלהון מקרב לון פורקנא. אוף הכי מהירו דדפיקו דא בתר דא, ביה נפיק נפשא דבר נש, בתר דלית ריוח בין דא לדא.

קשר"ק קש"ק קר"ק, איהו דשוי קש"ר, תקיעה שבכים תרועה. דאתעבר ביה שגר מן עלמא, (דד ר"ט ע"ב) דביה אומאה, (שמות יז) מלחמה ליי בעמלק. יתער בעלמא. שיר פשוט, וכפול, ומשולש, ומרובע. דאיהו סליק אתוןן דיליה, י, י"ה, יה"ו, יהו"ה, ע"ב. בההוא זמנא, ובכך צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלוזו וחסידים ברנה יגילו. ו' תוספת, אלה שתימאה. קודם דיליה עק"ב, תרב פי מקדשא, ולבתר דיליה, עד תשלום רעב, יהיה ערב. הדא הוא דכתבי, (שמות טז) ערב וידעתם פי יי הוציא אתכם וגו'. (בראשית מד) כי עבדך ערב את הנער וגו'. (ע"כ רעיא מהימנא).

דמי לקדוש-ברוך-הוא בתורה עד יצרה עליו רוח הקדש (אל שכינתו), שהרי אין רשות להשתמש במטטרו"ן שר הפנים רק לך, שאותיות שלו רמוזים בשמך.

ובעת צריך רופא לדעת בכמה מעלות עלה דפק אותו החולה בגלות ארום, שנאמר עליו שחולת אהבה אני. שהרי כמה רופאים התכנסו עליו לדעת סוף החלי שלו בדפיקות הללו, ולא היה אחד מהם שיודע בהם שדפק אותו חולה לא כל רופא בקי לדעת בו, שיש דפיקות של קשר"ק קש"ק קר"ק, שהנביא אמר עליהם (ישעיה כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה.

ובכ"ם עשרה שופרות, כלולים בשלשה, שהם סימן קש"ר, שהיא תקיעה שבכים תרועה. ותקיעה נראית ארץ הגלות, שבכים התקרבות הגלות. בתרועה תבא הגאולה, שנראה דחק אחר דחק, ואין רוח בין זה לזה, שדאי כיון ששאר עמים מעפבים את ישראל בגלות, דחקם מקרב להם הגאולה. גם כף מהירות הדפק זה אחר זה, בו יוצאת נפש האדם, אחר שאין רוח בין זה לזה.

קשר"ק קש"ק קר"ק, הוא ששם קש"ר, תקיעה שבכים תרועה, שיעבר בו שגר מן העולם, שבו שבועה - (שמות יז) מלחמה לה' בעמלק. יתעורר בעולם שיר פשוט, וכפול, ומשולש, ומרובע, שהוא עולה אותיות שלו: י, י"ה, יה"ו, יהו"ה - ע"ב. באותו

זמן - ובכך צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלוזו וחסידים ברנה יגילו. ו' תוספת - אלה הששי קדם שלו עק"ב, תרב בית המקדש, ולאחריו עד תשלום רע"ב יהיה ער"ב. זהו שכתוב (שם טז) ערב וידעתם פי ה' הוציא אתכם וגו'. (בראשית מד) כי עבדך ערב את הנער וגו'. (עד כאן רעיא מהימנא).

קום רבי אבא לחדש דבריה תורה
שאמרת בחבור ראשון. פתח רבי
אבא ואמר, (ישעיה מב) שירו לה'
שיר חדש תהלתו מקצה הארץ
וגו'. כמה חביבים ישראל לפני
הקדוש ברוך הוא, שחדוה שלהם
ותשבחת שלהם אינה אלא (לשפת)
את הקדוש ברוך הוא ושכינתו באותו שפך וכו')
בו. שפך שנינו, כל חדוה של
ישראל שלא משתפים בה את
הקדוש ברוך הוא (ושכינתו), אינה
חדוה. ועתיד הוא סמאל וכל
סיעתו לקטרג לאותה חדוה,
(יחזיקו) ולשאר בצער וככי, והקדוש
ברוך הוא לא משתתף באותו
הצער.

אבר מי שמשתף את הקדוש
ברוך הוא ושכינתו בחדותו, אם
יבא מקטרג לקטרג באותה
חדוה, הקדוש ברוך הוא
ושכינתו משתתף באותו צער.
מה כתוב בו? (שם ג) ככל צרתם
לו צר. ובמה? משום שעמו אנכי
בצרה.

וכנינו לנו שיש להם לישראל
לשפת את הקדוש ברוך הוא
ושכינתו בחדותם? (משום שאינה
שמחה, אלא בשתפות שלו מאלו) שכתוב
(תהלים קמט) ישמח ישראל בעשיו.
אותה חדוה של ישראל אינה,
אלא בעשיו. בעשיו! בעשו
צריך לו לכתוב! אלא אלו הקדוש
ברוך הוא ושכינתו, ואביו ואמו.
שאף על גב שמתו, הקדוש ברוך
הוא עוקרם מגן ערן ומביאם עמו
לאותה חדוה, לקחת חלק של
חדוה עם הקדוש ברוך הוא
ושכינתו, כמו שנאמר (איוב ג)
העשו יגש חרבו.

דבר אחר בעשיו - משום שכן
אדם נעשה בשתפות איש ואשה
והקדוש ברוך הוא, ועל סוד זה
כתוב (בראשית א) נעשה אדם,
בשתפות. ששנינו, שלשה אמנים

קום רבי אבא, לחדשא מילין דאורייתא,
דאמרת בחבורא קדמאה. פתח רבי אבא
ואמר, (ישעיה מב) שירו ליי שיר חדש תהלתו
מקצה הארץ וגו'. כמה חביבין ישראל קמי
קדשא בריך הוא, דחדוה דלהון ותושבחתא
דלהון, לאו איהו אלא (כ"א לשפתא לקודשא בריך הוא
ושכינתיה ביהוה דחבי וכו') ביה. דהכי תנינו, כל חדוה
דישראל דלא משתתפי בה לקודשא בריך הוא
(ושכינתיה), לאו איהו חדוה. וזמין איהו סמאל
וכל סיעתא דיליה לקטרגא לההוא חדוה, (כ"א
ואתחזיק) ואשתאר בצערא ובכיה, וקודשא בריך
הוא לא אשתתף בההוא צערא.

אבר מאן דשתיף קדשא בריך הוא ושכינתיה
בחדוה דיליה, אם ייתי מקטרגא
לקטרגא בההיא חדוה. קדשא בריך הוא
ושכינתיה משתתף בההוא צערא. מה פתיב
ביה (ישעיה ג) ככל צרתם לו צר. ובמאי. בגין
(תהלים צא) דעמו אנכי בצרה.

וכנני, דאית לון לישראל לשפתא לקודשא
ברוך הוא ושכינתיה בחדוה דלהון.
(גין דלאו איהו חדוה, אלא בשותפות דיליה מאלו) דכתיב, (שם
קמט) ישמח ישראל בעושיו. ההוא חדוה
דישראל לאו איהו, אלא בעושיו. בעושיו,
בעשו מיבעי ליה. אלא אלן קדשא בריך
הוא ושכינתיה, ואביו ואמו, דאף על גב
דמיתו, קדשא בריך הוא אעקר לון מגן ערן,
ואייתי לון עמיה לההוא חדוה, לנטלא חולקא
דחדוה עם קדשא בריך הוא ושכינתיה. כמה
דאת אמר (איוב ג) העושו יגש חרבו.

דבר אחר בעושיו, בגין דבר נש אתעביד
בשותפות, גברא ואתתא, וקודשא בריך
הוא. ועל רזא דא פתיב, (בראשית א) נעשה אדם,
בשותפו. דתנינו, תלת אמנין עבד קדשא בריך

הוא, לְאַפְקָא מְנַהוּן עַלְמָא, וְאַלִין אִינוּן: שְׂמִיָּא, וְאַרְעָא, וּמְיָא. וְכָל חַד שְׂמַש חַד יוּמָא, וְאַהֲדָרוּ כַמְלֻקְדָּמִין.

יּוּמָא קְדָמָאָה, אַפִּיק שְׂמִיָּא אוּמְנוּתָא דִּילֵיהּ, דְּכַתִּיב (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. יוּמָא תְּנִינָא, אַפִּיקוּ מִיָּא אוּמְנוּתָא לְעֵבִידְתָּא, דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְגו'. אַסְתַּלְקוּ פְּלַגָּא מִיָּא לְעֵילָא, וּפְלַגָּא מִיָּא לְתַתָּא אֲשַׁתְּאָרוּ. וְאַלְמָלָא כְּךָ דְּמִיָּא אֲתַפְּרְשׁוּ, עַלְמָא לָא הָוָה קָאִים. יוּמָא תְּלִיתָאָה, עֵבִידַת אַרְעָא וְאַפִּיקַת כְּמָה דְּאַתְּפַקְדַת, דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׁב, וּכְתִיב וַתּוּצֵא הָאָרֶץ דְּשָׂא וְגו'. עַד הַכָּא כָּל אוּמְנָא מְאַלִין תְּלַתָּא, אַפִּיק אוּמְנוּתָא דִּילֵיהּ, וְעֵבְדוּ מַה דְּאַתְּפַקְדוּ. אֲשַׁתְּאָרוּ תְּלַת יוּמִין אַחֲרֵנִין. יוּמָא ד', אֲתַפְּקַד אוּמְנָא קְדָמָאָה לְמַעַבְד אוּמְנָא דִּילֵיהּ, דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת וְגו', וְהֵינּוּ שְׂמַיִם. בְּיוּמָא חֲמִשָּׁאָה, אַפִּיקוּ מִיָּא דְּאִיהוּ אוּמְנָא אַחֲרָא, דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם וְגו'. בְּיוּמָא שְׁתִּיתָאָה, עֵבִידַת אַרְעָא אוּמְנוּתָא דִּילָּהּ, דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוּצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְגו'.

עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַלּוֹצִיא מֵהֶם עוֹלָם, וְאַלּוּ הֵם: הַשְּׂמַיִם, וְהָאָרֶץ, וְהַמַּיִם. וְכָל אֶחָד שְׂמַש יוֹם אֶחָד, וְחֲזָרוּ כְּמַקְדָּם.

יּוֹם רֵאשׁוֹן הוּצִיאוּ הַשְּׂמַיִם אֲמָנוּת שְׁלֵהֶם, שְׂכַתוּב (סו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. יוֹם שְׁנֵי הוּצִיאוּ הַמַּיִם אֲמָנוּת לְמַעֲשֵׂה, שְׂכַתוּב (סו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְגו'. עַלּוּ חֲצִי מַיִם לְמַעֲלָה, וְחֲצִי מַיִם נִשְׂאָרוּ לְמַטָּה. וְאַלְמָלָא כְּךָ שְׁהַמַּיִם נִפְרְדוּ, הַעוֹלָם לָא הָיָה עוֹמֵד. יוֹם שְׁלִישִׁי עֲשֵׂתָה הָאָרֶץ וְהוּצִיָּאָה כְּמוֹ שְׂצוּתָהּ, שְׂכַתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׁב, וְכַתוּב וַתּוּצֵא הָאָרֶץ דְּשָׂא וְגו'. עַד כְּאֵן כָּל אֲמָנוּת מְשַׁלְּשָׁה אֵלֶּה הוּצִיָּא אֲמָנוּתוֹ, וְעֵשׂוּ מַה שְׁהַצְטוּוּ. נִשְׂאָרוּ שְׁלֵשָׁה יָמִים אַחֲרוֹנִים. יוֹם רְבִיעִי הַצְטוּהָ אֲמֵן רֵאשׁוֹן לְעֵשׂוֹת אֲמָנוּתוֹ, שְׂכַתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת וְגו', וְהֵינּוּ שְׂמַיִם. בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי הוּצִיאוּ הַמַּיִם, שְׁהוּא אֲמָנוּת אַחֲרָת, שְׂכַתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם וְגו'. בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי עֲשֵׂתָה הָאָרֶץ אֲמָנוּתָהּ, שְׂכַתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוּצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְגו'.

בֵּינָן שְׁשַׁלְּשַׁת הַאֲמָנִים הַאֵלֶּה הַשְּׁלִימוּ מַעֲשֵׂיהֶם, אָמַר לָהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֲמָנוּת אַחַת יֵשׁ לִי לְעֵשׂוֹת, וְהוּא אָדָם. הַתְּחַבְּרוּ כְּאֶחָד, וְאֲנִי עִמְכֶם, נַעֲשֵׂה אָדָם. גּוּף שְׁלֻכְכֶם, וְאֲנִי אֵהְיֶה שְׂתַף עִמְכֶם וְנַעֲשֵׂה אָדָם. כְּמוֹ שְׂבַתְחֻלָּה הָיָה בְּשַׁתְּפוּת, גַּם אַחַר כְּךָ כָּן. אֲבָא - שְׁבוּ עוֹשֵׂה מַעֲשֵׂה הַשְּׂמַיִם וּמַעֲשֵׂה הַמַּיִם, וְהֵאשְׁרֵה - שְׁהִיא אֲמֵן שְׁלִישִׁי כְּמוֹ הָאָרֶץ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהַשְׁתַּתְּף יַחַד אִתְּמַם. וְעַל סוּד זֶה כְּתוּב בְּעוֹשִׂיו.

בֵּינָן דְּתְּלַת אֲמָנִין אֵלִין אֲשַׁלְּמִי עוּבְדֵיהוּ. אָמַר לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אוּמְנוּתָא חֲדָא אִית לִי לְמַעַבְד, וְאִיהוּ אָדָם. אֲתַחֲבְרוּ כַחֲדָא, וְאֲנָא עִמְכוֹן, נַעֲשֵׂה אָדָם, גּוּפָא דְלִכּוֹן, וְאֲנָא אָהָא שׁוּתְפּוּ עִמְכוֹן, וְנַעֲשֵׂה אָדָם. כְּמָה דְּבַקְדָּמִיתָא הָוָה בְּשׁוּתְפּוּ, הָכִי נְמִי לְכַתְר. אָבָא, דְּבִיָּה עֵבִיד עֵבִידְתָּא דְּשְׂמִיָּא, וְעֵבִידְתָּא דְּמְיָא. וְאַתְתָּא, דְּאִיָּהִי אוּמְנָא תְּלִיתָאָה, כְּגוּוּנָא דְּאַרְעָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאַשְׁתַּתְּף בְּהַדֵּייהוּ. וְעַל רְזָא דָּא כְּתִיב בְּעוֹשִׂיו.

ואף על גב שאבא ואמא נפרדו מהעולם הזה, יש חדוה בכל שתפוח. ששנינו, בשעה שהאדם משתף את הקדוש ברוך הוא בחדוה שלו, בא הקדוש ברוך הוא לגן עדן ועקר משם את אביו ואמו, שהם שתפים אתו, ומביא אותם עמו לאותה חדוה, וכלם מזמנים שם, ובני אדם לא יודעים. אבל בצרת האדם, הקדוש ברוך הוא מזמן אליו לבדו, ולא מודיע לאביו ולאמו. זהו שכתוב (תהלים יח) בצר לי אקרא ה' ואל אלהי אשוע וגו'.

רעיא מהימנא

אמר הקדוש ברוך הוא, אני ושכינתי שתפוח הנשמה, ואביו ואמו שתפוח הגוף. שאביו מזריע לבן של העינים ושל העצמות ושל הגידים והמח, והאשה שחור שבעינים ושער ובשר ועור. וגם כף שמים וארץ וכל חיליהם השתפוח ביצירתו: מלאכים, מהם יצר הטוב ויצר הרע להיות מציר משניהם. שמש ולבנה להאיר לו ביום ובלילה. חיות ובהמות ועופות ודגים להתפרנס מהם, וכל עצים וזרעי הארץ להתפרנס מהם.

מה עשה הקדוש ברוך הוא? עקר את אביו ואמו מגן עדן והביאם עמו, להיות עמו בחדות בנו, ואין חדוה בחדות הגאלה, שכתוב בה (דברי הימים א טו) ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך. אז ירננו עצי היער מלפני ה' כי בא לשפוט את הארץ. (ע"כ רעיא מהימנא).

באן רעיא מהימנא.

חור אותו צל של קדם והלף לתוף הבית כמו דמות אדם. נפל על פניו רבי אבא. אמר רבי יוסי, נזכרתי שבמקום זה ראיתי את רבי פנחס בן יאיר, יום אחד היה

ואף על גב דאבא ואמא אתפרשו מהאי עלמא, חדוה בכל שותפוחא הוי. דתנינן, בשעתא דבר נש (דף ר"ב ע"א) שתיף לקודשא בריך הוא לחדוה דיליה, קדשא בריך הוא אתי לגנתא דעדן, ואעקר מתמן (ס"א דאודע תמן) לאבוהי ואמיה, דאינון שותפין בהדיה, ואייתי לון עמיה לההוא חדוה, וכלהו זמינין תמן, ובני נשא לא ידעין. אבל בעקו דבר נש, קדשא בריך הוא זמין לגביה בלחדוי, ולא אודע לאבוהי ולאמיה, קדא הוא דכתיב, (תהלים יח) בצר לי אקרא יי ואל אלהי אשוע וגו'.

רעיא מהימנא

אמר קדשא בריך הוא, אנא ושכינתי שותפוחא דנשמתא, ואבוי ואמיה שותפוחא דגופא, דאבוי מזריע לוכן, דעינין, ודגרמין, וגידין, ומוחא. ואתתא שחור דעינין, ושערא, ובשרא, ומשכא. ואוף הכי שמייא וארעא. וכל חייילין דלהון, אשתתפו ביצירתיה. מלאכין, מנהון יצר הטוב ויצר הרע למהוי מצויר מתרוביהו. שמשא וסיהרא, לאנהרא ליה ביממא ולילנא. חיון ובעירן ועופין ונונין, לאתפרנסא מנהון. כל אילנין וזרעין דארעא, לאתפרנסא מנהון.

מה עבד קדשא בריך הוא, אעקר לאבוי ולאמיה מגנתא דעדן, ואייתי להו עמיה, למהוי עמיה בחדוה דבנוי, ולית חדוה כחדוה דפורקנא, דכתיב בה, (דברי הימים א טו) ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יי מלך. (דברי הימים א טו) אז ירננו עצי היער מלפני יי כי בא לשפוט את הארץ. (ע"כ רעיא מהימנא).

אחרך ההוא טולא דמלקדמין, ואזלא גו ביתא, כמו דיוקנא דבר נש. נפל על אנפוי רבי אבא. אמר רבי יוסי, אדפרנא דבהאי אתרא חמינא ליה לרבי פנחס בן יאיר,

עומד במקום זה והיה אומר קף:
פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן,
באות י' קטנה.

משום ששני א"ב רשומים -
אלפא ביתא של אותיות גדולות,
ואלפא ביתא של אותיות קטנות.
אותיות גדולות הן בעולם הבא,
ואותיות קטנות הן בעולם
התחתון. י' קטנה, אות ברית
הקדוש. פיון שפנחס קנא על
ברית זו, נתוספה לו י' קטנה, סוד
ברית זו.

באותה שעה אמר הקדוש ברוך
הוא: מה אעשה עם משה? ברית
זו ממשה היתה, וכלתו היתה,
גנאי הוא לתת אותה לאחר בלי
דעת ורצון משה. לא נאה זה.
התחיל הקדוש ברוך הוא ואמר
למשה: משה, פנחס בן אלעזר
בן אהרן הכהן. אמר לו משה:
רבוננו של עולם, מהו? אמר לו,
אתה הוא שמסרת נפשך על
ישראל שלא יאבדו מן העולם
בכמה פעמים, והוא השיב את
חמתי מעל בני ישראל וגו'. אמר
משה: מה אתה רוצה ממני? הרי
הכל שלך!

אמר לו: הרי הכל שלך היא,
אמר לו שתשרה בתוכו. אמר
משה: הרי בלב שלם תקינה אליו.
אמר לו: אמר אתה בפיו ויהרם
קולך, שאתה מסרת אותה ברצון
ויכלב שלם. זהו שכתוב לכן אמר.
אתה אמר ברצון: הנני נתן לו
את בריתי שלום. שאילו הקדוש
ברוך הוא, היה לו לומר: לכן
אמר לו הנני נתן לו את בריתי
שלום. אבל לא כתוב אלא לכן
אמר. ואם תאמר שהעברה
ממשה - לא. אלא כנר זה
שמדליקים ממנו - זה נתן
וימהנה, וזה לא נגרע ממנו.

יומא חד הוה קאים בהאי דוכתא, ויהוה אמר
הכי, (במדבר כ"ב) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן,
באת י' זעירא.

בגין דתרין אלפין ביתין רשימין, אלפא ביתא
דאתון רברבן, ואלפא ביתא דאתון
זעירן. אתון רברבן, אינון בעלמא דאתי.
ואתון זעירן, אינון בעלמא תתאה. י' זעירא,
ברית קיימא קדישא. פיון דקני פנחס על ברית
דא, אתוסף ביה י' זעירא, רזא דברית דא.

בהווא שעתא, אמר קדשא בריך הוא, מה
אעביד עם משה, ברית דא ממשה
הוי, וכלה דיליה הוי. גנאי הוא למיהב ליה
לאתרא, בלא דעתא ורעותא דמשה, לאו זאת
הוא. שארי קדשא בריך הוא ואמר למשה,
משה, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. אמר
ליה משה, רבוננו של עולם מהו. אמר ליה,
אנת הוא דמסרת נפשך על ישראל דלא
ישתצון מן עלמא בכמה זמנין, ואיהו השיב
את חמתי מעל בני ישראל וגו'. אמר משה
מה את בעי מני, הא כלא דיך.

אמר ליה, הא כלא דיך היא, אימא ליה
דתשרי בגויה. אמר משה, הא בלבא
שלים תהא לגביה. אמר ליה אימא אנת
בפומך, וארים קלך, דאנת מסר ליה ברעותא,
בלבא שלים. הדא הוא דכתיב, לכן אמור,
את אימא ברעותא, הנני נתן לו את בריתי
שלום. משה הוה אמר הנני נתן לו וגו',
דאילו קדשא בריך הוא, הוה ליה למימר לכן
אמור לו הנני נתן לו את בריתי שלום, אבל
לא כתיב אלא לכן אמור. ואי תימא,
דאתעברת מן משה. לא. אלא כבוצינא דא
דאדליקו מינה, דא יהיב ואהני, ודא לא
אתגרע מנה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In The Letters Of The Chofetz Chaim (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the sefer Meir Einei Yisroel (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the sefer Maaseh Ish (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman that **there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' לייעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

**[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784,
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]**

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“,To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah

I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

,A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad